

מכתבים

(המשך מעמוד 5)

■ החיים והמוות

כיד הלשון!

בראיון שהעניק שר המשטרה שלמה הילל להארץ, הוא ניסה לבטל את כתבות הזעם שהופיעו בהעולם הזה (1735 ו-1740) על מותו של הילד דני חזן, בזמן שהיה נתון להשגחת שרות בתי-הסוהר. השר הנכבד נכשל לחלוטין. למיקרא דב-ריו התברר לי שאתם צדקתם וכל נסיונות ההתחמקות של השר הם עורבא-פרה. איך מעז השר לומר: "בביקור שערך לו למחרת היום (ב' 4 בנובמבר), ציין הרופא:

סגל

דלקת בריאה, מקבל זריקות וכן טיפול לי-חיוק. ב'5 בנובמבר התקיים המשפט והי-נער נדון לשנה וחצי מאסר בפועל. אני הייתי רוצה לראות את השר עומד לפני שופט עם דלקת בריאה!

על זה נאמר: "החיים והמוות כיד הי-לשון!"

ברכה סגל,

אם לשני ילדים, המתגן

■ התנגשות

עם הטבע

מעשה נכביר מבאר-שבע, שייצרו התנגש עם הטבע. הוא חזה בשיער ואמר: "נהדר!" ונהנה כפליים ועוד רבע.

מיכאל באר-שבע,
טורונטו, ארצות-הברית

■ גיוס בנות

דתיות לצבא

ברצוני למחות מעל דפי עיתונכם על דבר שלדעתי הוא עוול ואי-צדק משוע: החוק על אי-גיוסן של בנות דתיות לצבא. במצב שבו אנו נתונים, בחורים רבים נהרגים ונפצעים. כל הנוער נותן את מיטב

צור

שנותיו לצבא (נערים ונערות), אנשים נקר-אים ללא הרף למילואים, הרי שאי-גיוסן של בנות אלה לצבא מהחשש שמא חס וחלילה תחקלקלנה מידותיהן (וזה על סמך נסיוני, כלל לא נכון) הוא עוול ללא הצדקה. אי-גיוסן של בנות אלה הוא גם קיפוח שאין גדול ממנו בין שני סוגי ציבור: הי-ציבור הדתי והציבור החילוני. ברצוני להוסיף הצעה נוספת: במידה ו-ייווצר עודף בבנות עלי-די גיוסן של כל הבנות, אפשר לחייב אותן לתת חודש למען המדינה (כשם ששנותנות הבנות החילונית) בכל תפקיד שהוא — דבר שיחסוך כסף רב למדינה.

מלכה צור, קריית-חיים

(המשך בעמוד 8)

**קשעל
לככה**

באישור הנתונים
הרשמיים ומשאל
"המוצר הנבחר"
הנבחרת ביותר
הנמכרת ביותר

פרסום ד"ר יעקובו